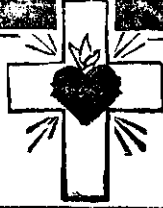

Duminică

Organ de propagandă religioasă și morală.
Organ informativ al AGRU-lui din Eparhia
Maramureșului

Biroul de distribuire: Librăria Asociației
Sighet, Piața Unirii No. 25.

Prețul unui exemplar: 2 Lei.

Redactor responsabil: T. Berinde

Abonamentul pe un an: 100 Lei.

Rezultate

În America s'a dezvoltat deja o viață catolică intensivă, ce nici că poate fi altcum, — în deosebi în America de sud, — fiind americanii în mare majoritate de obârșie latină—romană, cum sunt Gallii, Spaniolii, Irlandezii, Britanicii, Italianii. În ultimii 10 ani, cu mai mult decât cu 2 milioane s'a sporit numărul catolicilor numai în Statele Unite. Din acest număr 436000 cade pe anul 1938. Cu acest spor, numărul total al catolicilor în aceste State, atinge 21 milioane.

„La Croix”—marele ziar catolic din Paris, ne dă unele date foarte interesante, referitoare la 2 dieceze din Nord America și anume: Arhidieceza New-York, numără 1 milion de catolici, cu 456 biserici și 1650 preoți. În anul 1937 au trecut la catolicism mai mult ca 3000 de persoane. New-York are o Universitate catolică, condusă de Părinții Iesuiți, 2 academii de teologie, 96 școli superioare și tehnice, 48 școli primare particulare și 218 școli primare parohiale. Cătră acestea instituțiuni se mai adaug grădini și căminuri pentru copii mici, în număr considerabil. Numărul total al acelor, cari frecventează școlile catolice, numai în aceasta Arhidieceză, atinge numărul de 185000 copii și tineri. Arhidieceza dispune de 35 spitale și de o mulțime de instituțiuni caritative. În luna Noemvrie a. tr. s'au mai deschis încă 3 spitale

înființate din inițiativa particulară a credincioșilor catolici.

Icoană similară îmbucurătoare ne prezintă și Arhidieceza Chicago, în care, numărul credincioșilor e rotund 1 milion șase sute de mii de suflete, aproape jumătatea populației întregi. Aicea lucrează în mântuirea sufletelor 1700 Preoți în 418 parohii. Școlile catolice din aceasta dieceză sunt frecventate de 225000 copii. Singur numai în orașul Chicago 180000 elevi învață în 400 școli parohiale.

În anul 1926 Congresul Eucharistic Internațional a fost ținut la Chicago, iar la ultimul Congres Eucharistic Internațional ținut în anul trecut, peregrinii americani au fost conduși de Arhiepiscopul din Filadelfia, Cardinalul Dougherty Dionisiu.

În U.S.A.—Statele Unite Americane,—sunt mai mult ca 60 de stațiuni, de emisiuni radiofonice, care în fiecare Duminică dau câte o „Ora Catolică” vorbind preoți și mireni catolici, lămurind credincioșilor însemnătatea catolicismului, chestiunile zilei și atitudinea catolicului, ce trebuie să ia față de problemele actuale. Finanțarea acestor emisiuni și-a asumat, organizația catolicilor laici, numiți: „Cavalerii lui Columb”, organizație similară Agru-lui nostru. Președintele Uniunii, a avut curajul să declare, că a cetit cu drag Enticlicele papale și consultându-le, iau fost de mare folos în rezolvirea multor chestiuni sociale, satisfăcând astfel în spirit

creștinesc, desideratele socialismului zilelor de azi.

În America de sud Argentina fiind o țară bogată în riuri navigabile, s'a introdus sistemul „Bisericilor catolice plutitoare”. În delta râului celui mai mare, Parana stau 20—30 de biserici și preoți gata să cerceteze pe credincioșii lor, rezlăși pe acest teritoriu imens, făcând liturgii în aceste biserici plutitoare. Adevărate corăbii a lui Hristos și totuși una.

În Bolivia, Congresele Eucharistice naționale au fost ținute în orașele Potosi și Sucre. Au decurs în cadre solemne, fiind cercetate de mulți credincioși, de și Potosi,—capitala unui depărtământ,—e situată la o înălțime de 3960 metri, asupra nivelului mării.

În Peru, activează 30 despărțăminte ale Ordului Sf. Vincențiu, cu 300 călugări și 3000 membrii. Pentru încreștinarea numeroșilor păgâni cari trăiesc în aceasta republică, a fost sosit un misionar Canadian, care a activat 25 ani între japonezi. În scurt timp a botezat și aici 109 copii. Din aceasta țară s'a anunțat anul trecut, uciderea Părintelui

Jose Arnaldo O.P. care a activat în pădurile peruane, locuite de indieni sălbateci. Acest misionar, de altfel încă tânăr, a fost a doua jertfă, a acestor sălbateci.

În Ecuador, de sărbătoarea Maicii Domnului din Guadalupe s'a organizat o sărbătoare papală demonstrând bucuria catolicilor, cu ocaziunea reluării relațiilor cu Sf. Scaun, întrerupt odată cu omorirea fostului președinte Garcia Morena.

Pe continentul Australiei se prezintă astfel situația catolicismului. Acum cu vre'o 100 de ani, în Australia nu activau decât numai 3 preoți. E firesc că nu aveau episcop. Azi clerul catolic în Australia e compus din 7 metropoliți, 20 episcopi, cu 2000 preoți și 2456 de biserici sunt la dispoziția credincioșilor, care mai susțin 700 de școli primare și medii, 5 școli superioare, 255 spitale și instituțiuni caritative. Numărul total al catolicilor în Australia e de 1500.000 suflete. Congresul Eucharistic Internațional în anul 1928 s'a ținut în Australia la Sydney.

BĂNUIALA

Iubirea, — cea mai înaltă virtute, care a invins pe însuși Dumnezeu și L-a făcut să se coboare pe pământ, — este o virtute foarte sensibilă și se sesizează de toate încercările, ce vor să-i surpe Tronul... din inima oamenilor.

Nu numai faptele izvorite din ură, ci și simple gânduri, sunt de ajuns pentru a îndepărta această nobilă virtute, care, se pare că are din ce în ce mai puțini practicanți. Este destul

să-ți inchipuiești, — neavând destule dovezi, — ceva rău despre aproapele și iată că în lăuntrul tău ai păcătuit contra iubirii — prin bănuială și astfel ai alungat din suflet dovada credinții creștine cu care te lauzi la tot pasul...

Mântuitorul ne dă un exemplu cu fariseul din sf. Evanghelie, care îl bănuia pe vameș că este păcătos, când acesta de fapt se căise de păcatele sale. Urmarea o știm: „Acesta

(vameşul) s'a întors mai îndreptat acasă decât acela (decât fariseul" Lc. 18, 14.

In schimb, câtă delicateţã în purtarea sf. Iosif, care deşi vedea pe Preacurata Fecioară cã e însărcinată, „nu voia s'o facã de ruşine înaintea lumii" (Mt. 1, 19) şi alungã dela sine orice gând păcãtos, pânãce ingerul Domnului îi face cunoscutã minunea ne mai auzitã, a intrupãrii Fiului lui Dumnezeu.

Sf. Anselm spunea cã preferã sã greşescã de 99 de ori presupunând — despre o persoanã — lucruri bune, — dar cari de fapt ar fi rele, — decât sã greşescã o singurã datã presupunând un rãu, acolo unde de fapt nu este rãul! Sf. Toma complectezã aceastã afirmaţie, zicând cã un om ce

presupune binele acolo unde-i bine, e un om drept; celce presupune binele acolo unde nu-i, e un om generos ori, e mai bine a fi generos! Sf. Doroletu zicea cã, omul cu stomac bun, chiar de ar mânca lemne şi acelea le-ar mistui făcându-le spre hrana trupului, — pe când cel cu stomac stricat, din mâncãrile cele mai bune nu poate alege decât sãruri toxice, cari îi vor fi spre ruinare. Aşa şi în privinţa bãnuielii; omul pãtruns de iubire faţă de aproapele va presupune despre semenul sãu numai bine şi chiar de s'ar înşela, nu a pierdut nimic, ci din contrã, a pãzit porunca ce zice: „Nu judecaţi, ca sã nu fiţi judecaţi" (Mt. 7. 1).

Petru Bologa

Din vieţile sfinţilor.

Sf. Agata Fecioară şi Martirã

Agata era odrasla unei familii nobile şi foarte bogate din Sicilia. Pãrinţii ei evlavioşi au crescut-o creştineşte. Ea primi dela părinţi credinţa şi virtuţile creştineşti. Sub ochii iubitori ai părinţilor sãi se desvoltã ca o floare în razele calde aurii ale soarelui de primãvarã. Prin virtuţile şi frumuseţea ei sufleteascã şi trupestã ea era mai mult asemãnãtoare unui inger decât unui om.

Peţitori bogaţi şi aleşi îi cereau mâna. Toate stãruinţele au fost însă zadarnice. Agata n'avea inimã pentru peţitorii pãmãnteşti. Isus singur era bucuria ei. Lui singur i s'a jertfit cu trup şi suflet pentru totdeauna. Intre peţitorii ei era şi mândrul Quintian locţiitorul împãratului în Sicilia. El se folosi de persecuţia lui Decius împãratul pentru a pune mâna pe Agata. Intre alţi creştini cari au fost judecaţi pentru credinţa la judecatã fu adusã şi Agata. Ea ştia bine ce o aşteaptã de aceea mereu se ruga ferbinte: „Doamne Isuse Hristoase Tu vezi în inima mea, Tu cunoşti dorinţa mea, Tie mi-am jertfit tot ce am. Tu eşti pãstorul meu eu sunt oiţa Ta cea slabã". Quintian porunci sã intre Agata. Mai întâi o îndemnã sã jertfeascã zeilor, cu linguşiri şi promisiuni iar pe urmă cu ameninţãri. Agata rãspunse curajos cã propunerile lui le dispreţueşte şi nu se teme nici de el nici de împãrat. Quintian se umplu de mânie şi dãdu pe Agata în grija unei femei viclene şi desfrãnate ca sã o înduplece la rele. Este cu neputinţa a spune ce a trebuit sã vazã sã auzã şi sã sufere Agata cea nevinovată în timp de 30 zile la şcoala infernalã a acestei femei stricate. Inşã darul lui Dumnezeu pe care şi l-a

cerut prin post rugãciuni şi lacrimi a întãrit-o spre învingerea deplinã. Femeea stricatã s'a dus la Quintian şi i-a spus cã a folosit zi şi noapte toate mijloacele dar n'au ajutat nimic, mai uşor ai topi marmura decât sã convingi pe aceastã creştinã. Omul împãratului amãrit pentru acest lucru chemã pe Agata la judecatã publicã. O întrebã de nume şi de condiţia socialã. Agata rãspunse cã ea este fiica liberã a unor părinţi bogaţi şi nobili. „Dacã-i aşa de ce nu te ruşinezi a trãi ca o sclavã?" zise Quintian. „Pentru cã eu sunt servitoare a lui Hristos. A servi lui este cea mai mare libertate şi cea mai mare cinste. În slujba lui gãsım cea mai mare onoare, comori cereşti şi fericire veşnicã". Quintian zise: „Aşadar noi nu suntem liberi şi nobili pentru cã blãstãmãm pe rãstignitul şi cinstim zeii nemuritori?" Agata rãspunse: „Cum puteţi fi liberi dacã vã închinaţi la nişte lucruri făcute din lemn şi piatrã?" „Nu vãtãma pe zeii noştri!" rãcni Quintian. Agata rãspunse zãmbind: „Frumoşi zeii, îi-ar plăcea sã fiesojia ta o Venus putere-ai tu fi asemenea lui Iupiter? Quintian simţi înţepãtura acestor vorbe şi porunci ca Agata sã fie pãlmuitã peste faţă strigând: „Îndatã jertfeşti zeilor sau chinurile îi vor frãnge membrele şi încãpãşinarea!" Agata zise: „Eu mã mir cã tu om cu minte vorbeşti aşa prostii. Cum poţi tu sã-mi oferi ceace eu n'aş putea cere dela tine fãrã sã te mânii? Cum mã constrãngi sã jertfesc ca lui Dumnezeu aceleia a cãrei fel de viaţă n'ai permite soţiei tale sã-l urmeze iar tie îi-ar fi ruşine sã fii asemenea lor? Dacã ei sunt într'adevãr zeii, eu îi doresc cel mai mare bine când îi doresc sã-ji

duci viaţa dupã exemplul zeilor. Dacã tu dispreţueşti purtarea zeilor tãi eşti de aceeaş părere cu mine. De ameninţãrile tale nu mã tem".

Quintian furios ca un tigru a început a chinui groaznic pe Agata prin biciuire, apoi cu cleşte înroşite în foc şi cu cujite ascuţite i-a sfãşiat carnea. Agata suferea groaznice chinuri, lacrimi de durere luceau pe ochii ei ridicaţi spre cer, rugãciunea ferbinte mişca buzele ei; dar nici un suspin nu scoase nu se vãzu pe dãnsa nici un semn de descurejare. Acoperitã cu rane şi scãldatã în sânge fu aruncatã în temniţã, şi nu era permis a lua ceva de mãncare nici a chema ajutorul medicului.

În timpul nopţii se arãtã un medic ceresc înconjurat de luminã, care o vindecã şi incurajã aşa încât lãuda pe Dumnezeu cu glas mare mulţumindu-l. Pãzitorii temniţei inspãimãntaţi de luminã au fugit. Agata ar fi putut scãpa cu fuga, dar nu voi sã pãrãseascã câmpul de luptã înainte de a câştiga laurii învingerii.

Quintian dupã ce auzi cele întâmplãte chemã din nou pe Agata şi o îndemnã sã jertfeascã zeilor altfel o va chinui cu toatã asprimea. Agata zise: „Nebunã este pretenţia ta ca eu sã mã leapãd de acela a cãruia iubire mi-a vindecat rãnile

şi m'a apãsat contra furiei tale". Tremurând de mânie tiranul porunci sã se aştearnã pe un pat de fier jar şi hãrburi de oalã iar de asupra sã fie pusã Agata pentru a arde ca o vrãjitoare. Pe când hãrburile fierbinţi şi jarul sfãrãiau în carnea ei, în oraş s'a făcut mare cutremur de pãmãnt. Poporul turburat se adunã la faţa locului şi strigã lui Quintian: „Ascultã tirane înceteazã de a mai chinui pe aceastã fetiţã nobilã cã Dzeu rãzbunã nevinovãtia ei!" Quintian se ascunse din faţa popoului agitat. Agata fu ridicatã cu grijã de pe jar dar puterile ei de viaţă erau sleite. Abia îşi putu împreuna încãodatã mâinile spre rugã zicând: „O Isuse îi mulţumesc pentru darul acestei suferinţe, primeşte-mã la Tine". Acestea zicând îşi dete sufletul în anul 251 dupã Hristos.

Sfânta Agata sã ne fie un exemplu de tãrie în credinţa catolicã. Nici chinul nici moartea n'au fost în stare sã o despartã de aceastã credinţă. Sã fim şi noi aşa de tari în credinţă, iubite cetitor şi atunci dorinţa noastrã se va implini. Bunul Dumnezeu va binecuvãnta şi pãmãntul ţãrii noastre cu oameni sfinţi şi martiri ai credinţei celei adevãrate.

Aşa sã fie.

Ierom. Iosif Miclea O.S.B.M.

ISUS

Ca pe-un tâlhar de rând Te-au prins mişerii
şi judecãţii dat, fãrã de vinã,
sã strângã'n Tine-a cerului luminã
la moarte Te-osãndirã fariseii.

Pe fruntea Ta rãmasã tot seninã
de spini cununã Ti-au făcut ludeii
şi în piroane Te-au cusut cãlãii
pe crucea grea, de-atunci, de daruri plinã.

Cu moartea Ta cãlcând a morţii lege
Te-ai smuls din noaptea ei spre înviere
dãnd vieţii noastre dulce mângãiere

în lumea — aceasta de fãrãdelege.
Spre Tine paşii mei de-acum voi duce
spre cel mai mare purtãtor de cruce.

Emil Al. Micle

Ultima jertfã a Titanicului.
Mai e încã vie în amintirea lumii catastrofa înfiorãtoare a vaporului lux „Titanic". Pãstorul anglican, Richard Cook dintr'un sat ascuns din partea de apus a Angliei a fost unul dintre cei puşini, cari au supravieţuit cea mai mare catastrofã navalã a tuturor timpurilor. naufragierea Titanicului întâmplatã în 15 Aprilie 1912. Cum se ştie, acest oraş plutitor, în mijlocul Oceanului s'a ciocnit cu un munte de gheaţă şi s'a cufundat. Una miecincisute şaptezeci şi unu de persoane au murit în mormãn-

tul de ape. Un copilãş de 14 ani, cu ajutorul unei bãrne plutitoare s'a ținut cu mari sforţãri pe deasupra apei, pânã când a fost scãpat de o luntre de salvare. Acest copil a fost Richard Cook. Pãtania îngrozitoare, lupta disperatã a sute de naufragiaţi au lãsat urme neşterse în sufletul copilului. Adevãr se trezea din somnu-i greu alarmat de vedenii de groazã, scãldat în sudori adesea vedea oameni plutind pe valuri şi auzea strigãtele desnãdãjduite ale victimelor apei.

Neliniştit mereu de fantomele

trecutului Richard Cook a intrat în slujba Domnului. A fost fericit, când a ajuns de păstor în micul, dar pașnicul sat St. Just. S'a mai găsit și o fată, cu numele Alexina, care a contribuit mult, ca acest suflet mult chinuit să-și găsească liniștea. Însă speranțele sârmanului Cook au fost zădarnice. Satul St. Just e numai la o oră depărtare de la Ocean, de la acel Ocean, care a înghițit Titanicul împreună cu călătorii lui. Murmurul neîncetat al Oceanului l-a urmărit și aici. La Crăciun, în fața altarului bisericii sale și-a ținut logodna cu Alexina, fixând ziua căsătoriei pentru 4 Februarie crt. Trecutul însă a fost neîndurător. Tânăra logodnică cu frică mereu crescând observa, că păstorul începe să arate semne de boală. A început să dea răspunsuri la strigătele numai de el auzite ale morților și inecașilor. După câteva nopți servitorul lui a fost trezit din somn de râsul zgomotos și sinistru al stăpânului său, care purtând într-o mână un felinar, într-alta un cuțit, mergea către piața satului. Alarmași de servitori, enoriașii au alergat și numai cu multă greutate l-au putut liniști pe păstorul bolnav.

În ziua următoare însă, l-au găsit mort, cu beregheta tăiată. A căzut jertfa „Titanicului”, cu 27 de ani după catastrofa lui îngrozitoare.

Vânătoare de stafii. Poporul nostru, superstițios în măsură destul de mare, încă și azi cunoaște stafii, în a căror existență crede. Decât românii, mai superstițioși sunt țărani engleji. Am putea să zicem, că Albionul neguros e țara stafiiilor. Acum, sub conducerea a cinci savanți în Londra a luat ființă un comitet, cu scopul de a se lupta împotriva credințelor deșarte. Aceștia și-au propus, de a verifica 213 stafii, cari trăiesc în imaginația poporului. Acest comitet acum a publicat rezultatul muncii de un an. Din darea de seamă se poate constata, că vânătoarea de stafii s'a soldat cu descoperirea de 54 de fantome.

În jurul Londrei e o regiune, care oarecumva e centrala stafiiilor. Ținutul e posomorât, mocirle întinse, păduri întunecate, lacuri solitare, ruine de case îi dau un caracter de groază. Cercetările comitetului au stabilit, că 27 fenomene inexplicabile țin sub teroare pe oamenii din partea locului.

Cea mai înfricoșătoare „stafie” a fost „piatra de kilometraj suspinătoare”, ziua o atracție a ținutului, noaptea însă loc înspăimântător, ocolit de toată lumea. Odată cu întunericul, piatra și-a început viața îngro-

IMPREUNA CU BISERICA

Și a zis: „Un om avea doi fii. Și a zis cel mai tânăr tătănesău: Tată dă-mi partea, ce mi-se cade din avuție! Și le-a împărțit avuția. Și nu după multe zile, adunând toate fiul cel mai tânăr, s'a dus într-o țară departe și acolo și-a risipit toată avuția, viețuind în desmierdări. Și cheltuind toate, fost-a foamele mare în acea țară și a început a duce lipsă. Și a mers de s'a lipit lângă un locuitor din acea țară, și l-a trimis la satul său să-i pască porcii. Și dorea să-și sature pântecul cu roșcovele, ce le mâncau porcii și nimeni nu-i da. Iar venindu-și în sine, și-a zis: „Câți argași ai tătăne-meu se satură de pâine, iar eu pier de foame! Scula-mă-voiu și mă voiu duce la tatăl meu și-i voiu zice: Tată, greșit-am la ceriu și înaintea ta, și nu mai sunt vrednic a mă chema fiul tău: fă-mă ca pe unul din argașii tăi! Și sculându-se, a venit la tatăl său. Și încă departe fiind, l-a văzut tatăl lui și i-s'a făcut milă; și alergând, a căzut pe grumazii lui și l-a sărutat. Și i-a zis lui: Tată greșit-am la ceriu și înaintea ta și nu mai sunt vrednic a mă chema fiul tău. Și a zis tatăl către slugile

sale: Aduceți haina cea dintâiu și-l îmbrăcați; și dați inel în mâna lui și încălțăminte în picioarele lui; și aduceți vițelul cel gras și-l junghiați și mâncând să ne veselim; căci fiul meu acesta era mort și a înviat și pierdut era și s'a aflat. Și au început a se veseli. Iar fiul cel mai mare era la câmp și când a venit și s'a apropiat de casă, a auzit cântece și jocuri și chemând o slugă l-a întrebat: „Ce sunt acestea?” Și el a zis: A venit fratele tău și tatăl tău a junghiat vițelul cel gras, căci l-a văzut sănătos. Și s'a mâniat și nu vrea să intre. Și ieșind tatăl l-a rugat. Iar el răspunzând a zis tătăne-său: „Iată de atâția ani îți slujesc și nici odată porunca ta nu am călcat-o și mie niciodată nu mi-ai dat un ied, ca să mă veselesc și eu cu prietenii mei. Iar când a venit fiul tău acesta, care și-a mâncat avuția cu curvele, junghiași vițelul cel gras”. Iar el a zis: Fiule, tu în toată vremea ești cu mine și toate ale mele ale tale sunt: ci se cădea să ne veselim și să ne bucurăm, căci fratele tău acesta mort era și a înviat, și pierdut era și s'a aflat”.

zitoare. A suspinat, a gemut, s'a vaietat umplând de frică pe toți din apropiere. Cercetările au stabilit, că din mocirle apropiată deodată cu venirea serii, când temperatura scade, — se ridică gaze rălăcitoare, care produc deasupra terenului umed diferite tulburări.

În cimitirul din Harrow—Weald noaptea după noapte se auzea o tainică muzică de jazz. Doi membrii ai comitetului s'au deplasat în puterea nopții în cimitir. Mormintele și crucile erau cufundate în adâncă tăcere, sub clar de lună, când cei doi savanți fără de veste au auzit zgomote asemănătoare cu muzică de jazz rău transmisă. Cașicum ar fi auzit chiar texte de șlagere americane. Deslegarea acestei enigme era ușoară. Abia la 500 de metri depărtare într-o casă un radiofonist insuflețit își petrecea nopțile recepționând muzica de jazz a posturilor de emiter

americane. Cimitirul și casa erau într-o vale în formă de elipsă, casa și cimitirul erau focusurile elipsei, așa că întreaga enigmă era manifestarea unei legi fizice.

Asemănător cu „fata pădurii” și cu „omul apelor” dela noi era în Anglia un fel de „olandez zburător” și o trăsură cu patru cai, a cărei roți nu ajungeau pământul și a cărui vizitiu își ținea capul subsuoară. Oamenii ziceau că aceste vedenii au fost văzute — totdeauna de alte persoane—pe drumurile ținutului Sussex. În urma cercetărilor, aceste stafii au ajuns în împărăția basmelor, de vremece fiecare om despre care se spunea că a văzut „omul zburător” și trăsura ciudată, a trebuit să recunoască, că și ei numai dela alții au auzit despre aceste minunății. La noi, încă ar fi de mare folos descoperirea credințelor deșarte.

A se reîntoarce la Dumnezeu este datorința noastră de căpetenie, cum fiul rătăcitor s'a reîntors la tatăl său. Voind să sosim în orașul x, ne-am scos bilet pentru acolo, dar am greșit trenul și am ajuns la y; trebuie ca să facem cale întoarsă de a ajunge la x. Vrem să ajungem în cer și cine n'ar vrea? botezați fiind ne-am scos bilet pentru trenul vieții, dar am greșit calea, am rătăcit pe drumul păcatului; nu ne rămâne altceva, decât să ne reîntorcem.

Cum ne vom reîntoarce? Ne învață fiul rătăcitor căci părintele bun și ierător din Evanghelie e Dumnezeu iar fiul cel rătăcitor e omul cel păcătos.

Prin păcat omul se depărtează de Dumnezeu. Între Dumnezeu și omul cel păcătos este o distanță neînchipuit de mare. Mai mare decât distanța dintre pământ și soare care deși e de 20 milioane kilometri depărtare totuș depărtarea lui se poate socoti, dar distanța dintre Dumnezeu și omul cel păcătos nici se poate socoti nici închipui. E un abis fără margini, de neîntrecut.

Totuș dacă omul păcătos s'a hotărât pentru o viață, mai bună, dacă recunoaște păcatele sale și dacă îi pare rău de ele, cu un cuvânt dacă vrea să se reîntoarcă la Dumnezeu, calea aceasta întoarsă va fi de totului scurtă, pentru că dacă păcătosul un singur pas face către Dumnezeu, El, cu o suflă se apropie.

Pasul acesta către Dumnezeu e sf. mărturisire. Acest pas trebuie făcut. Așa cum l-a făcut cel rătăcitor; cu hotărâre nestrămutată. Așa ajunge omul în fața Părintelui ceresc, care caută, cercetează, dacă este destulă părere de rău pentru trecut și propus de îndreptare pentru viitor? Și dacă se găsesc aceste elemente, nu mai cere altceva, decât mărturisirea sinceră a păcatelor. Cum fiul cel rătăcitor a făcut. Și iată ca prin minune, drumul cel greșit al trecutului dispăre, abisul de neîntrecut se închide și am aflat trenul cel potrivit de a ajunge la ultima stație a vieții noastre, la Dumnezeu.

Citiți și răspândiți

„Dumineca”

Credința și viața

În Mexico cași pe timpul persecuțiilor, păgâne înfloresc catolicismul. Împotriva tuturor tentativelor de oprirea și în butul legilor care opresc serviciul divin public viața catolică înaintează. Nu mai puțin decât 30.000 de doamne și domnișoare s'au angajat ca să provadă în mod particular învățământul religios. Pe lângă prea puținii preoți, cari au primit îngăduință de a funcționa, mulți preoți sunt ascunși de bunii credincioși, cari travestiți s'au reîntors în țară. Aceștia fac sf. Liturghie în case particulare și ascund sf. Cuminecătură în ascunzături, unde nu poate fi descoperită. Creștinii vin apoi în taină și se cuminecă. Acești preoți fac sf. Liturghie prescurtat, fac numai consacrarea, fiindcă Roma i-a dispensat atât de folosirea ornatelor, cât și de altele ce în comun se fac cu ocazia sf. Liturghii. Într'un singur oraș din Mexico în modul acesta tainic în ultimul an s'au numărat 40.000 de cuminecări.

Engelbert Lechner din satul Wattenberg din Tirol, după 24 de ani s'a reîntors din Rusia, cu soția rusoaică și cu șase copii. Engelbert Lechner la finea anului 1914 grav rănit a căzut prisioner de războiu. În anul 1918 s'a căsătorit cu o rusoaică și s'a așezat lângă orașul Krasnojarsk în Siberia. La început a trebuit să muncească ca tăietor de lemne, apoi cu mare greutate a primit autorizația de a clădi o mică casă. Armatele roșii însă i-au prăpădit vitele câștigate cu muncă sânguincioasă și i-au pus foc colibeii lui. Atunci Lechner, ani de-a rândul a cerut permisul guvernului moscovit de a se reîntoarce în țara s'a. Dar toate demersurile lui au fost zadarnice. În sfârșit consulatul german din Moscova a făcut totul și așa mult încercatul prisioner de războiu după 24 de ani petrecuți în cea mai mare mizerie, s'a reîntors la vatra părintească.

Papa și Rozarul. Preafericitul Părinte azi folosește un rozar nou, care i-a fost dăruit din partea unui preot din dieceza Lionului. Acest rozar a fost proprietatea sfântului paroh de Ars, Ioan Vianney. Preotul donator a ajuns la acest rozar printr'o rudenie a noului sfânt francez. Când cardinalul Gerlier din Lion la cererea preotului a predat rozarul sfântului Părinte

acesta a avut mare bucurie și a zis: „nici nu mi s'ar fi putut face un cadou mai plăcut“. Apoi, a luat rozarul său vechi și simplu și a zis: „dați acest rozar preotului, care mi-a cauzat o bucurie atât de mare. Spuneți-i, că Papa recitează zilnic rozarul, căci este cea mai folositoare rugăciune“.

Un nou tip de preoți în Spania. Bărbați în vârstă de 40 de ani și mai bătrâni, se simțesc chemați la statul preoției. Până acuma mulți intelectuali, după terminarea studiilor universitare, c'am la 25 ani, au început studierea teologiei și pregătirea la statul preoției. Aceștia de regulă au intrat în vre-un ord călugăresc. Azi se atașază clerului de mir. Nu departe de Madrid, episcopul acestei dieceze a deschis un seminar pentru cei „târziu chemați“. Mulți din acești târziu chemați ies din rândurile armatei. Este cunoscut, că un mercant membru al Acțiunii Catolice se pregătește la preoție la o universitate străină. Asemenea un venerat profesor de filosofie la universitatea din Madrid, un membru activ al partidelor de stânga și fost subsecretar la Ministerul educației e student al seminarului celor „târziu chemați“. Convertirea lui a răscolit mare agitație în cercurile intelectuale spaniole. Întreaga lui familie a fost ucisă de roșii. El a fugit în Franța, de unde a primit invitarea la o catedră de filosofie din Argentina. Aici a simțit, că e chemat la preoție. Așa s'a reîntors în Spania.

Apostolatul laic a luat proporții considerabile în Germania. Împrejurările excepționale au trezit interesul laicilor față de cele sufletești. Acești „Apostoli în civil“ sesizați de activitatea antireligioasă oficială, s'au adunat într'o societate, scopul căreia este propovăduirea adevărului catolic. Timp de trei ani, ei de două sau trei ori la săptămână se adună și sunt instruiți în teologie. Cele învățate le folosesc pentru luminarea și întărirea poporului în credință. Ajutorul ce dau parohiilor nu se poate prețui.

Catolicismul în Elveția. Uniunea tinerilor catolici din Elveția și anume din părțile germane. 593 parohii, numără 28.993 membrii. Din aceștia 15.889 sunt muncitori, 10.697 agricultori, iar 2336 studenți. Secția școlărilor numără 40.000 membrii.

„Câți ani are cumnata ta?“ — Are 50 de ani, dar arată cași una de 40 de ani, ea gândește că e de 30 de ani și se poartă ca una de 20 de ani.“

Săptămâna de rugăciuni pentru unirea bisericilor ca și în întreaga lume, a început și în Sighet în 18 Ianuarie și s'a terminat în 25 Ianuarie. La Liturghia dela orele 7 dimineața s'au făcut rugăciuni specială pentru intențiunea Preafericitului Părinte și apoi pentru unirea tuturor.

Moartea de erou a unui jurnalist catolic. Fondatorul și redactorul celui mai mare și mai bine redactat ziar catolic spaniol: „Accion Espanole“ a fost

Ramiro dn Maetzu“. Pentru Spania creștină, culturală și religioasă a luptat fără frică. Din aceasta cauză în ziua de 7 Noemvrie 1936 a fost arestat și judecat la moarte de guvernamentalii spanioli. Înainte de execuție el a zis călăilor săi: „Voi nu știți, pentruce mă ucideți. Eu însă știu, pentru ce mor. Mor, ca copiii voștri oarecândva să fie mai buni, decât voi“.

În 30 Ianuarie, serbătorea Trei sfinți Ierarhi, a avut loc solemnitatea ridicării Crucii pe turnul bisericii ce se clădește în parohia Valea Hotarului, Sighet IV. Au participat afară de preotul local, On. Petru Vlad, Reverendisimul Ștefan Popp vicar, M. on. Dariu Vlad paroh protopop Sighet II și mulți intelectuali din Sighet. Poporul credincios cu bucurie vede bunul mers al clădirii și este aptă cu nerăbdare terminarea ei, ca să se poată închina în loc potrivit lui Dumnezeu.

Ce se face în Germania și Italia

pentru ajutorarea familiei cu mulți copii și pentru incurajarea căsătoriilor

Viitorul unui neam se razimă pe tineret. De aceea toate statele, pentru a ajunge și rămâne puternice sprijinesc creșterea și înmulțirea copiilor pentru a-și asigura în felul acesta, viitorul lor.

În fruntea tuturor țărilor în cari familia se bucură de mult sprijin și ajutor, este Germania și Italia.

Pentru a incuraja întemeierea de familii, în Germania s'au înființat împrumuturi pentru tinerii căsătoriți. Anul trecut s'au dat 230 mii asemenea împrumuturi, iar din anul 1933 până azi 1 milion 100 mii perechi de tineri sau bucurat de folosul unor asemenea împrumuturi.

Nașterea unui copil aduce o micșorare de 25 la sută a împrumutului făcut cu prilejul căsătoriei.

În Italia, familia și copilul se bucură de asemenea de multă grijă din partea statului. Părinții cu mulți copii, primesc slujbele cele mai bune și ajutoare de tot felul pentru a-și putea crește bine copiii.

La noi, până acum nu s'a făcut aproape nimic în privința aceasta. Nu demult un țăran din Șomcuța-Mare Sălaj, tată a 7 copii a fost aruncat în stradă pentru neplata unei datorii de 9000 lei. Un salariat public primește 10 lei lunar pentru un copil. În cazul că are 2—5

copii primește un spor de 50 lei mai mult de fiecare. Or acesta numai ajutor nu se poate numi.

E timpul să se facă și la noi ceva pentru a se veni în ajutorul sărmanilor părinți cari duc greul sărăciei, având în grija lor până la câte-o duzină de guri flămânde și picioare goale.

Germanii și Maghiarii din țara noastră au aderat în masă la „Frontul Renașterii Naționale“. Ei au fost primiți și la conducerea Frontului. Se speră că în felul acesta minoritățile se vor încadra tot mai mult în făgașul neamului în mijlocul căruia își duc viața.

Preoți împușcați de bolșevici. La Wologda (Rusia) au fost executați, doi preoți care primiseră să facă rugăciuni pentru sufletele celor împușcați de bolșevici în timpul revoluției roșii.

Iată „libertatea“ din raiul roșu de peste Nistru.

1 milion de morți au avut chinezii în urma bombardamentelor asupra orașelor deschise, iar 30 milioane au rămas fără nici un adăpost. Și prăpădul continuă.

Oare până când?